

Джерело: https://www.2wentertainment.com/uk/blog/bogdan_obraz-ukrainsi_za_kordonom/

Цей тиждень для нас був наповнений французькою атмосферою з українськими нотками завдяки нашому герою – **Богдану Образу**. Письменник, активний громадський діяч та поціновувач українського мистецтва у різних сферах, Богдан нещодавно видав свою книгу «Київ-Париж», провівши паралелі з життям в Україні та Франції. А ще Богдан в деталях описав французький стиль життя і відмітив, що зразковим французам варто перейняти від українців. Lire et apprécier!

«Французи надихають своїм “мистецтвом жити”. Утім, французам українці можуть передати свою нескореність, бажання йти до кінця.»

Ціль переїзду:

Франція завжди була невід'ємною частиною мого життя. Любов до цієї країни мені передала бабуся, яка народилася на півночі Франції. Вона була українською емігранткою, яка не знаючи, що коїться насправді і вірячи у краще, повелася на брехню радянської влади і повернулася в Україну у 1946 році. Як виявилось – назавжди. Бабуся змалку спілкувалася зі мною французькою мовою, у моєму помешканні завжди грала французька музика і транслювалися французькі фільми, в моїй бібліотеці чимало французьких шедеврів літератури і коміксів. Власне, у 2008 році, будучи студентом Київського Національного торговельно-економічного університету, я вступив за обміном у бізнес-школу ESCP-Europe у Парижі, де здобув диплом магістра з міжнародного менеджменту і маркетингу. Мій пережитий досвід я описав у романі “Київ-Париж. У пошуках застиглого часу”.

Адаптація

Адаптуватися було нескладно, адже змалку розмовляв французькою мовою. Але було безліч неймовірних відкриттів і сюрпризів. У французів дуже чіткий графік вживання їжі. Наприклад, легкий сніданок (часто лише круасан з кавою) до 10-ї ранку. Обід з 12:30 до 14:00. Інколи о 14:30 кухня в багатьох закладах зачинається. Зате вечір може тривати довго - десь до 22-23:30. Тому я змінив свій спосіб харчування – легкий сніданок і ніколи не вечеряю після 10 вечора.

Патріотизм на відстані:

У Парижі я займаюся різними проектами. Насамперед, я працюватиму за фахом у міжнародних маркетингових дослідженнях поведінки споживачів, але наразі ще чекаю на нову робочу візу. Тому не гаю свій час і займаюся гуманітарною та культурною діяльністю. В першу чергу, це асоціація медичної та благодійної допомоги “Франція-Україна” (<http://amc.ukr.fr/>). Ми починали зі збору коштів під час акцій Євромайдану в Парижі, зараз організація зареєстрована офіційно. Окрім того, ми постійно передаємо гуманітарну допомогу і медичне обладнання в українські лікарні і на передову, допомагаємо сиротам героїв війни, організуємо спільні франко-українські медичні заходи. Нині збираємо кошти на ультразвуковий апарат для кардіо-васкулярної хірургії у Львівський військовий госпіталь, а також на франко-український проект психологічної допомоги біженцям, військовим і постраждалим на війні. Також чимало часу і зусиль інвестую у письменницьку діяльність. Цієї весни в Україні у видавництві “Нора-Друк” з'явилася моя перша книжка “Київ-Париж. У пошуках застиглого часу”. Цей

роман насамперед про любов на фоні декорацій Києва і Парижа, туристичних і секретних. Це не зовсім автобіографія, однак дуже багато власних пережитих обставин, емоцій та роздумів. До того ж тут порівнюються не лише два міста, а й звички, переконання і спосіб життя парижан і киян. Наразі працюю над виданням роману у Франції, а також дописую новий твір «Рефлексії. Історія однієї пристрасті».

ЕМІГРАЦІЯ: 5 РЕЧЕЙ, ПРО ЯКІ СЛІД ПАМ'ЯТАТИ ЗАЗДЕЛЕГІДЬ

По-перше, вчити мову тієї країни, де перебуваєте. Французи чудово володіють англійською, але ставлення буде краще до тих, хто гарно володіє їхньою мовою. Друге – бути відкритим і спостерігати. Слід пройтися вулицями чужого міста і намагатися побачити безліч нових деталей та способу життя. Третє – спілкуватися з місцевими мешканцями. Саме вони - джерело цікавої інформації і цінних рекомендацій. Четверте – подорожувати. Париж не відображає всю Францію, тому на вихідних намагаюся їздити по Паризькому регіону або французькій провінції. В кожному куточку є щось своєрідне, і це допомагає відійти від рутини та турбот. Ну і п'яте – не цуратися свого. У іноземців останнім часом надзвичайно високий інтерес до України, тому кожний українець є інформаційним і культурним представником, своєрідним послом своєї країни.

Українська творчість за кордоном

Євромайдан об'єднав українців у Франції. Прикро, що на тлі таких драматичних подій. Українська спільнота є у Парижі, Страсбурзі, Ліллі, Бордо. Серед них безліч цікавих особистостей, представників різних хвиль еміграції: від французів українського походження до молоді, що народилися вже в незалежній Україні. Це навіть вартує написання нової книжки. Останнім часом відбувається безліч заходів пов'язаних з Україною. Ми спілкуємося завдяки різним українським групам у соціальних мережах, а 23 січня 2016 року організуємо у Парижі форум українських асоціацій і ініціатив у Франції. У Париж останнім часом приїздить все більше українських митців: художників, режисерів, акторів, музикантів. Лише у цьому році майже щомісяця відбувався український концерт різних стилів і напрямків. Наприклад, асоціація медичної та благодійної допомоги "Франція-Україна" організувала благодійний концерт класичної музики у престижному концертному залі Плеєль. Виконавцями були піаністи з окупованих Донецька, Луганська і Криму. У Париж з концертами приїздили Бумбокс, брати Яремчуки, ТНМК, соліст гурту «Тінь Сонця» - Сергій Василюк. Наприкінці листопада гурт «ДахаБраха» зіграє два концерти у Парижі у рамках туру по Франції. Сюди двічі приїздив «Океан Ельзи», зокрема неймовірним був їхній концерт на французький Великдень у відомому концертному холі Олімпія.

Стиль життя

Свій день я починаю з огляду новин. Також роблю план дій на день (Check-in). А закінчую день якраз перевіркою й аналізом плану на день, що не вдалося зробити і чому (Check-out) і також оглядом ЗМІ. Хоча останнім часом закінчую день переписом нотаток з блокнотів для нового роману. Сподіваюся видати наступного року. Взагалі французи надихають своїм “мистецтвом жити” – art de vivre. Також вони надзвичайно цінують свою культуру, історичну і архітектурну спадщину. Утім, французам українці можуть передати свою нескореність, бажання йти до кінця. Французи дуже часто розчаровуються і вважають себе приреченими. Таке також трапляється в Україні. Про парижан існує безліч стереотипів, однак в кожному окрузі міста їхні звички відрізняються. Вони дуже зосереджені, менше усміхаються, але ввічливі, навіть якщо часом це виглядає штучно. Парижани віддають перевагу паперовим книжкам, ніж електронним. Читають багато й усюди, а найбільше – в метро. Між іншим, в метро парижани дуже замкнуті, немов перебувають у своїй бульбашці. У них не прийнято розглядати інших пасажирів чи звертатися до них. Незважаючи на високі стандарти і рівень життя, чимало парижан звикли постійно на щось скаржитися - все їм не так і раніше було краще. Напевне, вони ніколи не жили в Україні і не усвідомлюють те, що насправді мають. У Парижі насичене культурне життя - постійно щось відбувається: концерти, вистави, кіно, галереї, виставки тощо. Парижани звикли відвідувати безліч заходів, а потім обговорювати їх на терасі кафе. Мені здається, що Україна наздоганяє Францію в тенденції попиту культурних заходів. Головне - не нав'язувати це, а заохочувати.